

Τὸν Ὀλύμπου ἀνέπλασε παρὰ τῇ κοινῳνίᾳ,
Καὶ ἐκ δευτέρου τοὺς Θεοὺς δημιουργεῖ ἡ Μοῦσα.

Ἀλλὰ τοὺς ἔπλασε πολὺ, πᾶρα πολὺ ὀφείλου,
Καὶ ἦτο μόνον τῆς χαρᾶς ὁ Ὀλύμπιος προστάτης,
Καὶ ἐραντάσθη τοὺς θνητοὺς εὐδαίμονας, ἀκμαίους·
Εἰς ποῖον θὰ διηγῇθῃ ἡ θλίψις τὰ δεινὰ τῆς;

Γέρον τυφλὲ! τὸν Δία σου ὁ Προμηθεὺς σαλεύει,
Ἐκεῖ ἀνὰ τὸν Κυκύπεσσιν προσπεπασσαλευμένος,
Εἶναι τοῦ πόνου σύμβολον καὶ τῆς χαρᾶς ἡ χλοὴ,
Εἶναι προσέμιον Χριστοῦ, Θεὸς συντετριμμένος.

Τοιοῦτον θέλει, Ὀμηρε, Θεὸν ἡ ἀνθρωπότης·
Ὁ γὰρ τὰ σπλάγχνα καὶ αὐτῆς σπαράσσει καθ' ἡμέραν,
Καὶ εἶναι τῆς καρδίας μας τὸ αἷμα ἡ θεότης·
Τυφλὲ! εἰς μάτην ἔπλασε αὐτὴν ἱλαριότεραν.

Ἡ οἰκουμένη σύμβολον ἐδέχθη ἄλλο πλέον,
Ἐάν ἐκ δάφνης στέφανον ἐφόρουσι οἱ Θεοὶ σου,
Ἰδὲ, φέρει ἀκάνθινον ὁ Ἰησοῦς ἐκπνέων·
Σήμερον κλαίωμεν ἡμεῖς, κ' ἐγείλα ἡ ζωὴ σου.

Ἡ ἀνθρωπότης, Ὀμηρε, δὲν χαίρει, ὅχι, πλέον,
Οὐδὲ τὸ χεῖλος μαιδιᾷ· καὶ ἦδη ἡ καρδία
Πάλλει ἀλλὰ μετὰ παλμῶν ἀτάκτων καὶ βιαίων,
Καὶ ἔλειψεν ἀπὸ τῆς γῆς ἡ πρόωγν εὐθυμία,

Τὸ ἔδαφος ἐγήρασε καὶ τὸ φυτὸν βλαστάνον
Πρὶν καὶ ἀνθήσῃ ὠχρῶν, γερᾷ πρὶν ἀνθήσῃ,
Καὶ ζῇ ζῶν δυσήλιον καὶ ἑμπλεὺς βασάνων,
Καὶ θνήσκει πρὶν ὁ βίος τοῦ ἀκόμη τελευτήσῃ.

Τί θέλουν ἦδη οἱ τερπνοὶ Θεοὶ σου; Εἰς τὸ γῆρας
Εἶν' ἡ νεότης ὀχληρὰ καὶ πλήρης εἰρωνείας.
Ἦδη βαστάζει τὸν σταυρὸν μ' ἐξηραμμένης χεῖρας,
Ναὶ τὸν σταυρὸν, τὸ σύμβολον βρασάνου καὶ πικρίας.

III.

Δημιουργοὶ τοῦ ἠθικοῦ τῆς οἰκουμένης βίου,
Καὶ τὴν ἐλπίδα σπεύροντες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ,
Εὐδαίμονας· ἀλλ' ὡς ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ὕψηλίστου,
Ἐλπίδος χώνει νάματα ἡ φράσις των γλυκεῖα.

Ὡς ἄσμα πένθιμον πτηνοῦ θρηνοῦντος εἰς τὰ δάση
Ἐκθνήσκει πέραν εἰς σιγὴν ἐξαίφνης βαθυτάτην·
Ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίσης θὰ περάσῃ,
Ἀφείδ' ὑπάρξεως φωνὴν καὶ πρώτην καὶ ὑστάτην;

Ὀνείρου ποῖου πλάσματα οἱ κόσμοι αὐτοὶ εἶναι;
Ποίας ὑπάρξεως σκιὰ πλανᾶται εἰς τὸ χῶμα;
Τὸ πρόσωπόν σου, ἀνθρώπε, πρὸ σαρκοφάγου κλῖνε·
Γεῖλ' μὲ σὲ τοῦ σκελετοῦ τὸ τετρημένον στόμα.

Μηδέν! . . . τί εἶναι τὸ μηδέν; ἀρχὴν δὲν ἔχει ἄλλην,
Δὲν ἔχει τέλος, ἐν αὐτῇ γεννῶνται καὶ περῶσι.
Τοῦτο ὑπῆρχε πρὸ ἡμῶν, κ' εἰς τούτου τὴν ἀγκάλην
Εσχάτην ἐκφωνῶν ἄρ' ὁ κόσμος θὰ ὑπνώσῃ.

Ἐρρῶ, ὁ ἀνθρώπος! ἀφ' οὗ τοῦ λίθου διαφέρει
Διότι θνήσκει τάχιστα, διότι πάσχει μόνον,
Διότι τὴν συνειδησὶν τῆς συμφορᾶς του φέρει,
Ἐρρῶ ὁ ἀνθρώπος! Ἰδοὺ τὸ ἄσμα τῶν αἰώνων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἔκλειε· τροφοὶ τῆς οἰκουμένης,
Οἱ ποιηταὶ ἐκοίμησαν μὲ ἄσματα τὸν θρῆνον.
Ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον φορικώδους εἰμαρμένης,
Τὸν μαιδιῶντα ἔδειξαν παράδεισον ἐκείνον.

Ἐκεῖ, Ἰδὲ, ἀνέσπερος ἀνατολὴ ἀπλευταί,
Πνευματικὸς τις ἥλιος τὸν ἀνθρώπον φωτίζει,
Καὶ ἡ ψυχὴ εἰς ἄσματα τῶν χειρῶν νερκοῦται,
Λέξεις γραφίδος ἔριτος ἀπείρους ψιθυρίζει.

Ἐκεῖ ὁ δυστυχὴς πατὴρ τὰ τέκνα του εὐρίσκει,
Τὸ ἔρπνον ἀσπάζεται τὴν πατρικὴν του χεῖρα,
Ἐκεῖ ὁ ἔρως ὁ ἀγνὸς ὅστις ποτὲ δὲν θνήσκει,
Ἐκεῖ σιγᾷ ὁ θάνατος, ἐκεῖ σιγᾷ ἡ μοῖρα.

Γλυκὲ, γλυκὲ βρυχάλημα· ἀλλ' ἦδη τὸ παιδίον
Ἡνδρώθη, δὲν κοιμίζεται μὲ ἄσματα, πλανᾶται
Εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτὸν τοῦ κόσμου, καὶ θακρόν
Χωρὶς ἐλπίδος ἔρχεται, χωρὶς αὐτῆς κοιμᾶται.

Ναὶ! πλέον δὲν θεοποιεῖ τοὺς πόθους τῆς καρδίας,
Ἦδη αὐτὸς δὲν ἐκπιτᾷ ἀπράγμονα προστάτην,
Πλανώμενος μετὰ τινος πικρᾶς ὑπεροφίας
— ὦ εἶμαι μόνος — ὠρυγὴν ἀφίνει βαθυτάτην.

Τὸν τάφον τοῦ ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται ὅπως σκάψῃ,
Ῥάπτων τὸ σάβανον αὐτοῦ τὸν βίον ἀνάλισκει·
Ἡ ὑπαρξὶς του πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς γῆς θ' ἀστράψῃ,
Διπλοῦται εἰς τὸν θάνατον καὶ θνήσκει, θνήσκει, θνήσκει.

Ὁ ἀδελφεὶ μου, κλαύσατε, δὲν ἐπιστρέφει πλέον,
Δὲν ἐπιστρέφει ἡ ἐλπίς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης·
Ἐν φάντασμα διέρχεται τὴν οἰκουμένην κλαῖον,
Ἡ ἐπιστήμη, ὁ πατὴρ ὁ μέγας τῆς οἰκῆς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΛΙΟΥ 4, 1866.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον προαναγγέλλει πολλὰς οἰκο-
νομικὰς μεταρρυθμίσεις.

Ὁ Κ. Κεχαγιᾶς δὲν ἐδέχθη τὸν διορισμὸν αὐτοῦ
ὡς ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς παιδείας· ἀ-
ναπληροὶ δὲ αὐτὸν ὁ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν.

Ὁ ἐν Λονδίῳ Γ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος Κ. Μ.
Σπάρταλης, οὗ τινος καὶ ἄλλας ἀγαθοεργίας ἀνηγ-
γείλαμεν, ἐδωρήσατο γενναίως τῇ φιλεκπαιδευτικῇ
ἐταιρίᾳ δέκα χιλιάδας δραχμῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ διάσημος νομομαθὴς Dufaure ὅτε ἔμαθε τὸν
διορισμὸν του ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν ἐν Γαλ-